

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/72/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311209638
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1311209638.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Michaely Krajčovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: P. O., A.. XX.X.XXXX, W. I. X, W., zastúpený: JUDr. Martou Srncovou, advokátkou, Seberíniho 9, Bratislava a žalovanej: G.. X. I., H.. U., A.. XX.X.XXXX, W. Š. XX, W., zastúpená: JUDr. Helena Hynková, advokátka, Radničné námestie 7/B, Bratislava, o zapl. 45.090,50 eur s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12. mája 2020, č. k. 15C/131/2011- 391, takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30.181 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne od 2.8.2011 do zaplatenia (I. výrok); žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 33,86% s tým, že o výške trov rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok).

2/ Súd prvej inštancie ozrejmil skutkové zdôvodnenie žaloby, podľa ktorého žalobca dňa 04.01.2008 poskytol žalovanej a P. O. finančnú hotovosť v sume 49.819 eur ako bezúročnú finančnú pôžičku s tým, že sumu 24.909,50 eur požičal výlučne žalovanej. Napriek opakovaným výzvam žalobcu, žalovaná z tejto pôžičky doposiaľ vrátila len sumu 10.000 eur bankovým prevodom z jej účtu na účet žalobcu dňa 22.12.2009. Následne dňa 25.02.2010 poskytol žalobca žalovanej na jej bankový účet sumu 10.181 eur a dňa 21.04.2010 sumu 20.000 eur, pričom malo ísť opäť o pôžičku, ktorú mu mala žalovaná vrátiť na jeho požiadanie. Žalobca viackrát ústne vyzval žalovanú na vrátenie peňazí, naposledy listom zo dňa 14.04.2011 prostredníctvom svojho právneho zástupcu, avšak bezúspešne. Celkový dlh žalovanej predstavoval sumu 45.090,50 eur, pričom všetky peniaze mali byť na základe tvrdení žalovanej použité na liečbu jej údajných vážnych zdravotných problémov; s odstupom času však žalobca zistil, že voči žalovanej sa vedie trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu, keď mala aj v minulosti podobným spôsobom získať peňažné prostriedky od iných osôb, pričom k ich vráteniu nedošlo. Súd prvej inštancie tiež ozrejmil, že žalobca po začatí konania dňa 19.2.2016 vzal žalobu v časti uplatnenej istiny 14.909,50 eur späť, nakoľko v čase poskytnutia týchto finančných prostriedkov v roku 2008 žalovaná a syn žalobcu žili v partnerskom vzťahu a boli za vrátenie peňazí zodpovední solidárne. Súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil uznesením zo dňa 19.2.2016. Vo zvyšnej časti, v sume

30.181 eur žalobca zotrval na žalobe z titulu pôžičky poskytnutej výlučne žalovanej vo forme dvoch platieb na jej bankový účet, a to dňa 25.2.2010 v sume 10.181 eur a dňa 21.04.2010 v sume 10.181 eur.

3/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca v dňoch 25.02.2010 a 21.04.2010 vložil na účet žalovanej sumu 10.181 eur a sumu 20.000 eur (č. l. 216 a 217) z titulu pôžičky. Žalovaná využívala pôžičky aj od iných osôb a požičiavala si takým spôsobom, že z nových pôžičiek splácala tie predošlé, pričom išlo zväčša o sumy od 5.000 eur až do 20.000 eur. Okrem žalobcu si žalovaná požičala peniaze aj od M. P., ktorej však pôžičku vrátila, čo vyvodil z čestného vyhlásenia tejto osoby (č.l. 290); žalovaná si požičiavala peniaze aj od iných osôb, pričom dátumy požičania peňazí od žalobcu sa kryli s dátumami, resp. boli blízko dátumov, kedy vracala peniaze tretej osobe, čo mal súd prvej inštancie preukázané aj z výpisu z účtu žalovanej, podľa ktorého napr. dňa 21.12.2009 uhradila v prospech účtu žalobcu sumu 10.000 eur, ale zároveň prijala sumu 17.000 eur s poznámkou E. (č.l. 109), pričom rovnaká situácia nastala aj v dňoch 21.01.2010 a 25.01.2010, keď najskôr prijala sumu 5.000 eur a následne v prospech účtu U. P. realizovala úhradu 2.100 eur, rovnako v dňoch 25.02.2010 a 26.02.2010, kedy najskôr prijala od žalobcu sumu 10.181 eur a následne realizovala úhradu v prospech účtu XXXX/XXXXXXXXXX v sume 5.000 eur (bez detailnejšieho určenia) a tiež dňoch 21.04.2010 a 22.04.2010, keď najskôr prijala od žalobcu sumu 20.000 eur a následne realizovala úhradu v prospech účtu XXXX/XXXXXXXXXX v sume 10.000 eur (opäť bez detailnejšieho určenia). Kvôli obdobnému konaniu bola žalovaná trestne stíhaná, keď si mala v roku 2009 požičať od G.. T. Q. sumu 10.000 eur, hoci nebola schopná reálne tieto požičané peniaze vrátiť, čím G.. T. Q. uviedla do omylu a spôsobila jej škodu. Za uvedené konanie bola na žalovanú podaná obžaloba na Okresný súd Poprad, ktorý ju uznal vinnou z prečinu úverového podvodu. Z oslobodzujúceho rozsudku odvolacieho súdu však vyplývalo, že medzi žalovanou a G.. T. Q. dochádzalo aj v minulosti k požičiavaniu peňazí, ktoré však žalovaná neskôr vrátila aj s výnosom. Súd prvej inštancie ďalej zo svedeckej výpovede syna žalobcu G.. P. O. zistil, že bol so žalovanou cca v dňoch 26.04.2010 až 01.05.2010 v Nemecku, pričom pred odchodom žalovaná so svedkom navštívili žalobcu, kde mala žalovaná žalobcovi poďakovať za poskytnutú spornú pôžičku z apríla 2010 (tzn. v sume 20.000 eur) a zároveň jej bolo v rámci rozhovoru zdôraznené, aby peniaze vrátila. Zo svedeckej výpovede syna žalobcu tiež vyplynulo, že listinu zo dňa 21.07.2010 (na č.l. 12), ktorou mala žalovaná uznať svoj dlh voči žalobcovi, spísala v čase, keď po predchádzajúcom rozchode opäť prišla za svedkom zbitá jej novým partnerom, neskôr manželom, čo bolo podporené aj lekárskou správou, preukazujúcou, že žalovaná bola dňa 21.07.2010 vyšetrená u P.. T. F., keď do lekárskej správy uviedla, že pred vyšetrením dostala od známej osoby údery do hlavy, hrudníka, brucha, zvracala, na chvíľu upadla do bezvedomia. (Súd prvej inštancie v tomto kontexte zmienil, že vyšetrenie prebehlo v stredu a v zmysle správy žalovaná do bezvedomia upadla v nedeľu predtým). Súd prvej inštancie ďalej zo svedeckej výpovede U. F. zistil, že menovaný bol prítomný u žalobcu v čase, keď so žalovanou riešil termíny vrátenia poskytnutých pôžičiek, počul ako žalobca nástojil, aby žalovaná dodržala termín vrátenia pôžičky, ktorú jej žalobca poskytol; započul, že sa bavia o sume 20.000 eur, ako aj to, že žalobca na vrátení peňazí v dohodnutom termíne naliehal aj preto, že si časť tejto sumy pre žalovanú požičal od niekoho iného. Uvedené vyplývalo aj z čestného vyhlásenia M. P. zo dňa 06.03.2017, ktorým potvrdila, že požičala žalobcovi časť sumy, ktorú on ďalej poskytol žalovanej, konkrétne 5.000 eur. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaná v listine datovanej 21.07.2010 potvrdila, že si požičala určitú finančnú čiastku (v zátvorke bola uvedené „70.000“), skonštatoval, že na listine síce nie je uvedený adresát, resp. od koho si peniaze požičala, z kontextu jej obsahu ale vyplýva, že list bol určený žalobcovi, resp. jeho rodine, ktorý ním aj disponoval a predložil ako dôkaz na podporu svojich tvrdení ohľadom pôžičky žalovanej. Z obsahu tejto listiny súd prvej inštancie vyvodil, že žalovaná svoj dlh voči žalobcovi akceptuje; i keď ho bližšie nešpecifikovala je zrejmé, že išlo celkom o sumu 70.000 eur s tým, že sa zaviazala celý dlh vyrovnať v čo najbližšom termíne. Následne dňa 29.07.2010, za účelom sprehľadnenia ich finančných transakcií, zaslal žalobca žalovanej emailom návrh zmluvy o pôžičke. Obsah priloženej zmluvy o pôžičke mal predstavovať v súhrne žalovanou zapožičané a nevrátené peňažné prostriedky v celkovej sume 67.000 eur (so zohľadnením že syn žalobcu medzičasom plnil 3.000 eur) za roky 2008 až 2010. Z prepisu komunikácie žalobcu so žalovanou vyplývalo, že žalovaná v reakcii na vyššie uvedený mail namietala účinnosť zmluvy o pôžičke podpisom u notára a uviedla, že inak so zmluvou nemá žiadny problém, pričom zároveň oznámila, že si dohodla stretnutie s právnikom, ktorý jej na to povie názor. V nadväznosti na to, dňa 31.07.2010 žalovaná odpísala žalobcovi, že podľa názoru právnika by sa mali spraviť dve zmluvy, a to zmluva o pôžičke a zmluva o budúcej zmluve; na základe uvedenej komunikácie dňa 11.08.2010 žalobca vyzval žalovanú na predloženie protinávrhu zmluvy o pôžičke a oznámenie, kedy môže uhradiť aspoň časť z poskytnutej pôžičky. Dňa 31.08.2010 žalobca opätovne prostredníctvom emailu kontaktoval žalovanú. Z listu Tatrabanky, a.s. zo dňa 05.01.2011 vyplývalo, že banka vyzvala

žalovanú na vrátenie sumy 10.181 eur a sumy 20.000 eur, ktoré jej v dňoch 25.02.2010 a 21.04.2010 zaslal na účet žalobca z dôvodu, že tieto jej boli poukázané omylom. Následne žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, z dôvodu nerešpektovania vyššie uvedenej výzvy banky vyzval žalovanú na opätovné vrátenie vyššie uvedených peňažných súm. Keďže žalovaná nereagovala ani na túto výzvu, žalobca podal na žalovanú dňa 14.09.2011 trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu.

4/ Súd prvej inštancie zhrnul v dôvodoch napadnutého rozsudku aj procesnú obranu žalovanej, ktorá poprela existenciu zmlúv o pôžičke zo dňa 25.02.2010 (10.181 eur) a 21.04.2010 (20.000 eur). Argumentovala, že z emailovej korešpondencie strán sporu z obdobia od 21.07.2010 do 31.07.2010 uzatvorenie zmlúv nevyplýva. Namietla, že listina o vyhlásení zo dňa 21.07.2010 jej bola predložená na podpísanie v deň, keď pod vplyvom fyzického násillia potvrdeného lekárskou správou, utrpela otras mozgu, bola pod vplyvom traumatickeho zážitku a liekov tlmiacich bolesti, preto nebolo možné toto vyhlásenie považovať z hľadiska vážnosti a určitosti prejavu vôle za relevantné, nezodpovedá ani reálnemu stavu veci a vyporiadania záväzku s G.. P. O. a nie je ho možné považovať za uznanie záväzku. Uviedla, že v súvislosti so žiadosťou o poskytnutie príspevku zo Štátneho fondu rozvoja bývania, mala byť medzi vlastníkom nehnuteľnosti, investorom a stavebníkom nadstavby uzatvorená po kolaudácii zmluva o prevode vlastníctva v prospech stavebníka, čo sa nestalo. Preto úhradou splátok do Štátneho fondu rozvoja bývania, ktoré splácala aj ona, bol zhodnotený majetok žalobcu, ktorý doposiaľ ani v časti nepreviedol na syna P.. Podľa žalovanej mali predmetné sumy poskytnuté žalobcom žalovanej predstavovať kompenzáciu za splátky pôžičky Štátnemu fondu rozvoja bývania, na ktoré sa zaviazal syn žalobcu, a ktoré boli preinvestované do nehnuteľnosti žalobcu, čím došlo k jej zhodnoteniu. Žalovaná tvrdila, že predmetné splátky uhradila zo svojho účtu, spolu v sume 10.856,66 eur za syna žalobcu a v súvislosti s ich rozchodom jej žalobca splátky v sume 10.181 eur kompenzoval. Sumu 20.000 eur podľa nej predstavuje kompenzáciu za plnenia, ktoré poskytla žalobcovi na úhradu spoločnej pôžičky žalovanej a syna žalobcu z rokov 2006 až 2008 v sume 49.819 eur aj za syna žalobcu. Poprela akúkoľvek účasť na rodinnom stretnutí, kde malo byť riešené vrátenie pôžičky; má za to, že neexistuje žiadny nárok žalobcu na vrátenie poskytnutej pôžičky a takýto nárok v konaní ani dôkazne nepreukázal. Žalovaná v tejto súvislosti odkázala na komunikáciu žalobcu s Tatrabankou z roku 2011, podľa ktorej žalobca vložil predmetné peniaze na jej účet omylom, pričom poprela aj tento omyl tvrdiac, že ide o kompenzáciu za úhradu jej iných plnení. Uviedla, že osobný list z 21.07.2010 spísala pod tlakom a v stave závažnej fyzickej a psychickej bezmocnosti, namietla jeho formálne nedostatky. Korešpondenciu so žalobcom z toho obdobia označila iba za dôkaz o jednaní strán o uzatvorení zmluvy o pôžičke, nepotvrdzujúcu vznik takejto zmluvy. Namietala objektivnosť výpovede syna žalobcu, jeho dcéry a jej priateľa ako svedkov; ako nepravdivé namietala tvrdenia o tom, že prebehlo so žalobcom a svedkami popísané náhodné stretnutie u žalobcu, na ktorom mala súhlasiť s predmetnými pôžičkami. Namietala tiež výpoveď svedka F., ktorý sa nachádzal v predsieni a nebol fyzicky prítomný pri údajnej debate dcéry žalobcu s matkou v kuchyni, ktorú opisoval. Poukázala na výpoveď syna žalobcu, z ktorej vyplývalo, že o pôžičky osobne žiadal žalobcu práve on a nie ona, a preto nemohla medzi žalobcom a ňou vzniknúť akákoľvek zmluva o pôžičke. Žalovaná ďalej konštatovala, že syn žalobcu počas ich vzťahu nepracoval, nechal financovanie svojich potrieb na ňu, splácala aj jeho pôžičku použitú na zhodnotenie nehnuteľnosti žalobcu, navyše po ich rozchode si ponechal jej veci bez protihodnoty (konkrétne chovné psy, činy, motorové vozidlo, zariadenia domácnosti, počítač a príslušenstvo k PC). Ako sporné namietla aj splatnosť pôžičky, keďže termín jej splatnosti deklaroval žalobca na júl 2010, avšak syn žalobcu uviedol, že to malo byť až niekedy na jeseň 2010.

5/ Za zisteného skutkového stavu, právne odkazujúc na ust. § 657, § 558, § 559, § 517 ods. 1, 2 Obč. zák., § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 187 ods. 1 a § 191 ods. 1 C.s.p., súd prvej inštancie ozrejmil, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke skutočne došlo, ale aj toho, že na jej základe bolo dlžníkovi plnené, spočíva výlučne na veriteľovi. Tieto skutočnosti môže veriteľ, bez ohľadu na formu uzatvorenia zmluvy, preukázať písomnou zmluvou, dlžobným úpisom, písomným uznaním pohľadávky, potvrdením o prevzatí peňažnej sumy v hotovosti, alebo výpisom z účtu o bezhotovostnom prevode peňažnej sumy dlžníkovi a pod. V prípade, že veriteľ nemá túto možnosť, príp. takéto listinné doklady sú neúplne (chýbajú im podstatné náležitosti), musí veriteľ pre úspech v spore poskytnutie pôžičky preukázať inými dôkaznými prostriedkami, najčastejšie napr. výsluchom svedkov. Zaviazanie dlžníka na vrátenie peňažnej pôžičky v civilnom súdnom spore preto závisí od preukázania rozhodujúcich tvrdení a skutočností, pokiaľ sú tieto sporné. Naopak právom dlžníka je možnosť v spore namietat' tvrdené skutočnosti týkajúce sa samotnej existencie dlhu, resp.

skutočnosti ohľadom zániku jeho povinnosti niektorým zo zákonom predpokladaných spôsobov (napr. splnením, dohodou, započítaním, urovnaním a podobne), príp. môže namietat' výšku peňažnej pôžičky a ďalšie podstatné skutočnosti. Rovnako však aj v takomto prípade dôkazné bremeno svojich tvrdení (pokiaľ sú sporné) znáša dlžník. Inak povedané, aby mohol byť veriteľ v spore o vrátenie poskytnutej peňažnej pôžičky úspešný, musí preukázať, že dlžníkovi poskytol peňažné prostriedky (či už v hotovosti alebo bezhotovostne, napr. prevodom na účet) a zároveň, že tieto peňažné prostriedky mu poskytol titulom uzatvorenej zmluvy o pôžičke. V krajnom prípade, môže byť veriteľ úspešný aj vtedy (z iného právneho titulu), ak by síce nepreukázal, že peniaze poskytol z titulu uzatvorenej zmluvy o pôžičke, ale zároveň by dlžník nepreukázal akýkoľvek iný právny titul poskytnutých peňažných prostriedkov (napr. rozsudok NS ČR zo dňa 11.12.2009, sp. zn. 21 Cdo 4520/2007).

6/ V danom prípade nebolo podľa súdu prvej inštancie sporným, že žalobca vložil na účet žalovanej dňa 25.02.2010 sumu 10.181 eur a dňa 21.04.2010 sumu 20.000 eur, t.j. spolu sumu 31.181 eur. Tým mal naplnenú zákonnú podmienku reálneho odovzdania peňažných prostriedkov medzi žalobcom a žalovanou ako prvý predpoklad úspechu žalobcu v spore. Sporným bol titul, na podklade ktorého boli tieto peňažné prostriedky poukázané na účet žalovanej, teda z právneho titulu peňažnej pôžičky (čo tvrdil žalobca ako veriteľ), alebo ako kompenzácia za úhradu splátok úveru zo Štátneho fondu rozvoja bývania (ďalej len „ŠFRB“), ktoré hradila žalovaná za syna žalobcu, a ktorým došlo k zhodnoteniu nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, prípadne z iného dôvodu, ako spôsob vyrovnania medzi synom žalobcu a žalovanou po ich rozchode (čo tvrdila v rámci procesnej obrany žalovaná). Súd prvej inštancie uviedol, že pri zisťovaní skutkového deja rozhodujúceho pre posúdenie dôvodnosti určitého právneho nároku, je podstatné to, ako sa dotknuté osoby v rozhodnom období správali, teda prejavovali svoju vôľu navonok. V danom prípade mal z výsluchu syna žalobcu preukázané, že žalovaná si v rokoch 2008 až 2010 požičiavala peniaze od viacerých ľudí takým spôsobom, že časť požičaných peňazí od určitej osoby obratom vždy použila na vrátenie inej časti peňazí požičaných od inej osoby. Hoci uvedený spôsob fungovania načrtol vo svojej výpovedi syn žalobcu, u ktorého by mohla byť pochybnosť o jeho nezaujatosti z dôvodu rodinnej väzby k žalobcovi, táto pochybnosť bola odstránená tým, že skutočnosti ním tvrdené boli následne preukázané aj listinnými dôkazmi, konkrétne výpisom z účtu žalovanej, z ktorého preukázateľne uvedené správanie žalovanej vyplynulo. Vždy v deň, príp. deň nasledujúci po tom ako jej na účet prišla pôžička od určitej osoby, obratom časť tejto pôžičky použila na vyplatenie inej pôžičky, pričom tento spôsob správania žalovanej potvrdzovalo aj čestné vyhlásenie M. P.. Ďalšou osobou, od ktorej si žalovaná obdobne požičiavala peniaze bola aj G.. T. Q., v ktorej prípade žalovaná peniaze nevrátila, za čo sa voči žalovanej viedlo aj trestné stíhanie vo veci úverového podvodu, ktoré síce skončilo oslobodením, avšak z dôvodu, že nebolo preukázané, že žalovaná už v čase pôžičky konala v úmysle peniaze nevrátiť. Z oslobodzujúceho trestného rozsudku však vyplývalo, že žalovaná si aj v minulosti opakovane požičiavala peniaze, ktoré vracala často neskôr ako bolo dohodnuté alebo len čiastočne. Táto skutočnosť v spojení s ďalšími skutkovými zisteniami rovnako podporovala tvrdenia žalobcu a aj hodnovernosť svedeckej výpovede syna žalobcu (bývalého partnera žalovanej). Pokiaľ išlo o ďalšiu časť procesnej obrany žalovanej (splátky zo ŠFRB), z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaná skutočne uhrádzala zo svojho účtu splátky úveru poskytnutého zo Štátneho fondu rozvoja bývania za syna žalobcu. Táto okolnosť však podľa súdu prvej inštancie nebola dôkazom o existencii dohody medzi žalovanou a žalobcom alebo synom žalobcu, že uhradené splátky úveru miesto syna žalobcu, sa v budúcnosti určitým spôsobom vykompenzujú a už vonkoncom nie dôkazom tvrdenia žalovanej, že práve žalobcom poskytnuté peňažné prostriedky na jej účet v sume 31.181 eur by mali byť takouto kompenzáciou - vyrovnaním (resp. urovnaním). Iné dôkazy žalovaná pre toto svoje tvrdenie neprodukovala a ani nenavrhol vykonať. Súd prvej inštancie zdôraznil, že správanie žalovanej v prípadoch iných pôžičiek nemožno bez ďalšieho aplikovať na žalovaný nárok, a samo o sebe nie je dôkazom dôvodnosti žaloby, avšak posilňuje hodnovernosť v konaní vypočutých svedkov, ktorých výpovede potvrdzovali tvrdenia žalobcu, a ktorých zaujatosť žalovaná namietala z dôvodu ich rodinných resp. blízkych vzťahov (dcéra žalobcu Y. M. a jej partner U. F., syn žalobcu a bývalý partner žalovanej G.. P. O.Š.). Z výpovedí svedkov vyplynulo, že žalovaná sa obdobne správala aj vo vzťahu k žalobcovi, tzn. že si požičiavala finančné prostriedky v rôznych sumách, ktoré vracala buď z časti alebo vôbec. Za dôkaznej situácie, že žalovanej boli žalobcom nesporne poukázané na jej osobný účet finančné prostriedky, ktoré doposiaľ nevrátila, bolo povinnosťou žalovanej bezpečne preukázať svoje tvrdenia, že nešlo o pôžičku s povinnosťou jej vrátenia. Túto povinnosť žalovaná v konaní nesplnila a jej procesná obrana zostala v rovine nepreukázaných tvrdení. Naopak vyjadrenia svedkov a ďalšie dôkazy ohľadom správania žalovanej a jej opakovaného požičiavania si peňazí ako bežného spôsobu získavania finančných prostriedkov, podľa súdu prvej inštancie jej tvrdeniam odporujú.

Z týchto dôvodov neakceptoval námietky žalovanej o zaujatosti vypočutých svedkov len preto, že išlo o rodinných príslušníkov žalobcu. Podľa súdu prvej inštancie totiž všetci žalovanou namietaní svedkovia obdobne, avšak nie naučene a strojovo, opísali rozhodný skutkový dej ohľadom toho, ako žalobca v čase pred svojimi narodeninami, tzn. krátko v čase pred dátumom 27.04.2010, žiadal žalovanú o vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Každý zo svedkov opísal do detailov stretnutie žalobcu a žalovanej za prítomnosti syna žalobcu svojimi slovami tak, že nič nenasvedčovalo tomu, že si celú túto situáciu svedkovia vymysleli, a že by sa dokonca situácia nestala a celé stretnutie si žalobca a svedkovia iba vymysleli, čo tvrdila žalovaná. Navyiac, opis skutkového deja synom žalobcu ohľadom „rodinného“ stretnutia, kde mala byť žalovaná vyzvaná na vrátenie pôžičiek zo dňa 25.02.2010 a 21.04.2010 a dodržanie dohodnutých termínov, bol podporený aj ďalšími dôkazmi, následne preukazujúcimi pravdivosť tvrdení syna žalobcu, napr. o jeho vycestovaní spolu so žalovanou na prelome apríl/máj 2010 do Nemecka, ďalej tým, že v čase uvedeného stretnutia sa náhodne v dome žalobcu zastavili aj dcéra žalobcu Y. M. Y. U. F., ktorý rovnako dost' detailným opisom deja z vlastnej vnímania opísali toto stretnutie svojimi svedeckými výpoveďami a podporili tým pravdivosť tvrdení žalobcu, oproti ničím nepodporenej obrane žalovanej, že stretnutie sa vôbec neuskutočnilo. Okrem týchto dôkazov, tvrdeniam žalobcu, že ním poskytnuté peňažné prostriedky v sume 30.181 eur boli žalovanej poskytnuté práve z dôvodu peňažnej pôžičky, nasvedčovalo aj následné správanie samotnej žalovanej, najmä v období od júla 2010, kedy malo dôjsť k vyhroteniu situácie medzi stranami a tiež žalovanou a synom žalobcu v súvislosti s finančným vysporiadaním po ukončení ich vzťahu. Konkrétne dňa 21.07.2010 žalovaná vlastnoručným podpisom potvrdila, že si od žalobcu požičala sumu 70.000 eur, pričom samotná listina nebola žalovanou z formálneho hľadiska spochybnená, spochybnila len výšku pôžičky a okolnosti jej spísania. Podľa súdu prvej inštancie uvedený prejav žalovanej, vzhľadom na nedostatočnú (nepresnú) špecifikáciu sumy (70.000) v spojení s predmetom žaloby, nemožno považovať za listinu, ktorá by predstavovala uznanie dlhu voči žalobcovi podľa § 558 Obč. Zák., keďže nie je určito a nepochybne označené o aký konkrétny dlh ide. Podľa súdu prvej inštancie je však táto listina dostatočným dôkazom, že v danom čase existoval dlh žalovanej voči žalobcovi v rádo vo desiatkach tisícoch euro, čoho si žalovaná bola evidentne plne vedomá, a preto listinu možno vyhodnotiť ako ďalší v rade dôkazov, podporujúci tvrdenia žalobcu o dôvodnosti žaloby. Napriek námietkam žalovanej, ktorými spochybnila svoj vlastný prejav vôle spísaný v júli 2010, nebolo sporným, že túto listinu napísala a vlastnoručne podpísala. Okolnosť, že v tom čase bola „dobitá“ od nového partnera (čo rovnako nebolo sporným, nakoľko to potvrdil žalobca a syn žalobcu), ktorou odôvodňovala, tvrdenie že „nevedela čo podpisuje“, však nie je takej intenzity, aby ju robila nespôsobilou na uvedený úkon, a nepreukazuje ani to, že by v čase keď listinu spísala, konala pod nátlakom alebo v stave duševnej poruchy, ktorá ju robila na tento úkon neschopnou (§ 38 ods. 2 Obč. Zák.), resp. že by absentovala vôľová zložka uvedeného písomného prejavu. I keď zdravie žalovanej bolo v čase, keď listinu spísala poškodené útokmi jej nového partnera, táto okolnosť nie je sama o sebe spôsobilou urobiť uvedenú listinu nulitnou. Súd prvej inštancie preto na vyhlásenie žalovanej z 21.07.2010 neprihliadal ako na právny úkon, ktorým by podľa § 558 Obč. Zák. uznala svoj dlh, ale prihliadol naň ako na slobodný a vážny úkon žalovanej, zachytávajúci jej konanie v rozhodnom období, ktorý v súvislosti aj s ďalšími dôkazne preukázaným prejavmi a jej správaním v danom čase (výpisy z účtu žalovanej, výsluchy svedkov, čestné vyhlásenia a iné), podporoval hodnovernosť tvrdení žalobcu a vypočutých svedkov o právnom titule žalobcom poskytnutých peňazoch. Aj následné kroky žalovanej svedčili o tom, že v tom čase sama vnímala existenciu dlhu voči žalobcovi, čoho dôkazom je aj jej následný negociačný proces ohľadom znenia zmluvy o pôžičke, ktorej obsahom mali byť práve pôžičky od žalobcu, ktoré sú predmetom tohto sporu. Medzi stranami prebehla emailová komunikácia ohľadom obsahu zmluvy, pričom k jej uzatvoreniu napokon neprišlo pre rôzne rozpory týkajúce sa napr. aj rozchodu žalovanej so synom žalobcu, náhla smrť advokáta žalovanej. V danom čase však nebola otázka samotnej existencie pôžičiek žalovanej od žalobcu spornou. Žalovaná sama potvrdila, že návrh predmetnej zmluvy o pôžičke konzultovala so svojim právnikom, že voči návrhu nemala v podstate žiadne výhrady, čo podľa súdu prvej inštancie nasvedčuje tomu, že žalobcom poskytnuté peniaze v dňoch 25.02.2010 a 24.04.2010 skutočne predstavovali pôžičky. V konaní neodznal zo strany žalovanej žiaden akceptovateľný argument, z akého dôvodu už v tom čase nenamietala existenciu svojho dlhu voči žalobcovi z titulu pôžičky, ale práve naopak, aj v súčinnosti s právnym zástupcom (U. O.), vyjednávala ohľadom usporiadania svojho dlhu a rokovala o obsahu zmluvy o pôžičke, ktorá by tieto vzťahy medzi stranami upravila. Uvedený záver podporuje aj skutočnosť, že v rozhodnom období roku 2010, žalovaná žiadnym spôsobom povinnosť vrátiť spornú sumu 30.181 eur žalobcovi nenamietala. Navyiac, jej záujmy v tom čase zastupoval advokát, na ktorého sa obrátila práve z dôvodu vysporiadania sa so žalobcom ohľadom viacerých pôžičiek, ktoré jej v minulosti poskytol a ujasnenia sumy tej časti pôžičiek, ktoré boli žalobcom poskytnuté obom, teda synovi a žalovanej. Napriek daným okolnostiam, v rozhodnom období

žalovaná ani len náznakom neuvádzala požiadavku započítavania splátok úveru poskytnutého ŠFRB na peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom žalovanej, a ani zmienku o mechanizme takého započítania. S touto skutkovou konštrukciou prišla až počas súdneho konania, pričom svoje tvrdenia o dohode o započítaní žiadnymi dôkazmi nepreukázala. Súd prvej inštancie preto neuveril jej tvrdeniam, že sporná suma nebola pôžička, ale plnenie žalobcu za splátky, ktoré platila zo svojho účtu do ŠFRB namiesto syna žalobcu, resp. suma, ktorú po započítaní podľa dohody mal žalobca žalovanej uhradiť, nakoľko z jej konania v rozhodujúcom období vyplýva opak. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že pozornosť žalovanej sa po 21.07.2010 sústredila najmä na prevod obchodného podielu v spoločnosti M-CUBE s.r.o., zo syna žalobcu na ňu, keď s dátumom 27.07.2010 vyhotovila návrh zmluvy o prevode tohto obchodného podielu, pričom jej podpis následne urgovala sms komunikáciou so synom žalobcu zo dňa 04.12.2010. Ak by žalovaná už v rozhodnom období nepovažovala žalobcom poskytnuté peniaze za pôžičku, nepochybne by jej neodôvodnenosť namietala a nevyjednávala by o znení obsahu žalobcom navrhutej zmluvy o pôžičky, resp. by mechanizmus spôsobu započítania obsahovala už vzájomná komunikácia z tohto obdobia. Pokiaľ išlo o procesnú obranu žalovanej, v rámci ktorej poukázala na výzvu spoločnosti Tatrabanky a.s. zo dňa 05.01.2011, súd prvej inštancie túto okolnosť vyhodnotil ako legitímnu snahu žalobcu získať späť poskytnuté peňažné prostriedky, pri ktorej využil jeden z možných mimosúdnych prostriedkov na ich vrátenie. Zároveň však žalovaná v čase, keď obe výzvy zo strany banky dostala, nenamietala ich dôvodnosť, teda opäť v rozhodnom čase nerozporovala existenciu dlhu voči žalobcovi.

7/ Zhrnutím vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca preukázal svoje skutkové tvrdenia a právny titul poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanej v dňoch 25.02.2010 a 21.04.2010 v celkovej sume 30.181 eur, teda dôvodnosť žaloby. Z výsluchov svedkov a predložených listín mal za preukázané, že žalovaná si v rokoch 2008 až 2010 požičiavala od viacerých osôb peňažné sumy v rôznych výškach, z ktorých financovala z časti svoje potreby a z časti splácala svoje záväzky a pôžičky; obdobne si opakovane takýmto spôsobom požičala peniaze aj od žalobcu a to nielen spoločne so synom žalobcu v čase ich partnerského spolužitia, ale aj výlučne pre svoju potrebu, v čase po rozchode so synom žalobcu. Obranu žalovanej nemohol zohľadniť, pretože svoje tvrdenia nepreukázala. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobe (v rozsahu po čiastočnom späťvzati) vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 30.181 eur z titulu vrátenia žalobcom poskytnutej peňažnej pôžičky v dňoch 25.02.2010 a 21.04.2010. Pokiaľ išlo o uplatnené úroky z omeškania, tie súd prvej inštancie priznal žalobcovi počnúc dňom 02.08.2011 v zmysle navrhovaného rozsudového petitu. Ozrejmil, že základná úroková sadzba ECB bola v období od 13.07.2011 do 09.11.2011 vo výške 1,50 %, teda výška úrokov z omeškania ku dňu uplatnenia si úroku z omeškania žalobcom, t.j. 02.08.2011, bola 9,50 % ročne (§ 517 ods. 1, 2 Obč. Zák., § 3 ods. 1 NV č. 87/1995 Z.z.).

8/ O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal podľa § 262 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,86 %, ako pomer úspechu voči jeho neúspechu, so zohľadnením aj tej časti pôvodne žalovanej sumy istiny, ktorú vzal späť (z procesného hľadiska bezdôvodne). Neúspech žalobcu predstavoval 33,07 % (t.j. časť istiny, ktorú žalobca zobral späť), jeho úspech 66,93 % (66,93 - 33,07). O výške náhrady trov konania, rozhodne si podľa § 262 ods. 1 C.s.p. vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

9/ Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, dožadujúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie, alternatívne jeho zmeny a zamietnutia žaloby. Dôvodila, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne právne posúdil. V odvolaní opakovane namietla hodnovernosť svedkov G.. P. O. (syna žalobcu, jej bývalého partnera), Y. M. (dcéry žalobcu) a U. F. tvrdiac, že nehovoria pravdu vo veci jej stretnutí so žalobcom ohľadom pôžičiek, ktoré sú predmetom sporu; namietla tiež záver súdu prvej inštancie prijatý k dôkazu - listine spísanej k 21.07.2010 (išlo o potvrdenie jej celkového dlhu adresované žalobcovi vo výške 70.000) argumentujúc, že v tejto listine nie je uvedená žiadna mena. V súvislosti s konštatáciou súdu prvej inštancie o nerešpektovaní výzvy Tatra banky, a.s. na vrátenie sumy 10.181 eur a sumy 20.000 eur, ktoré jej v dňoch 25.2.2010 a 21.4.2010 zaslal na účet žalobca namietla, že následná výzva právneho zástupcu žalobcu jej nebola doručená, a túto obdržala až spolu so žalobou. Dôvodila, že súd prvej inštancie v opise konania a dokazovania uvádza neúplné alebo nesprávne skutočnosti, svoje rozhodnutie opiera o dôkazy, z ktorých vyvodil vznik zmluvy o pôžičkách medzi žalobcom a žalovanou a z toho vyplývajúcu povinnosť žalovanej vrátiť žalobcovi pôžičky v sume 30.181 eur (správne zrejme

10.181 eur, poznámka odvolacieho súdu) a 20.000 eur, jedná sa o výpis z účtu žalovanej, ktorý ona sama predložila na preukázanie ňou tvrdených splátok pôžičky 49.819 eur žalobcovi. V priebehu konania sa ona ani žalobca konkrétne nevyjadrovali k príjmom a úhradám na jej účte, ani svedok P. O. sa na pojednávaní nevyjadril od koho si mala požičiavať peniaze, ktoré následne používala na splatenie pôžičiek tretím osobám. O požičiavaní peňazí žalovanou bola v konaní preukazovaná len pôžička M. P. O., ktorá deklarovala, že sa jednalo o spoločnú pôžičku žalovanej s P. O.. V skutočnosti však M. P. trvala na spísaní pôžičky formou notárskej zápisnice, v ktorej ako dlžník bol uvedený G.. P. O., avšak tento doklad nemá k dispozícii. Dodala, že s ohľadom na neúspešnosť žalobcu v trestnom oznámení ním podanom pre žalované pôžičky, sa snažil o iniciovanie ďalšieho trestného konania proti nej, za ktorým účelom oslovil jej priateľku G.. T. Q. E., ktorej žalovaná poskytovala svoje účtovné a poradenské služby. V súvislosti so svojim podnikaním mala možnosť sprostredkovať výhodné zhodnotenie peňazí jej klientom F. D., podnikateľom z Rakúska, G.. Q. v trestnom konaní vedenom na OS Poprad 4T/46/2014 nepoprela, že sumu 5.000 eur zaslala žalovanej pre F. D., nie na jej osobné účely. Tak konal v tom čase aj partner G.. Q. E., aj on zaslal peniaze pre F. D. na účet žalovanej v sume 17.000 eur. V tomto období sa to týkalo aj F. W., spolupracovníka žalovanej. G. Q. poskytla žalovanej aj pôžičku v sume 5.000 eur, ktoré boli použité na krytie psa evidovaného v majetku spoločnosti M-CUBE, s.r.o., ktorej spoločníkom a konateľom bol v tom čase G.. P. O., ten si však po prevode obchodného podielu na žalovanú v roku 2011 chovných psov ponechal. Žalovaná mohla disponovať s finančnými prostriedkami na svojom účte bez obmedzenia, preto vrátenie hotovostne prijatých peňazí od F. D. G.. Q. a jej manželovi E. zo súm prijatých na jej účet od žalobcu, nemôže byť vyhodnotená ako jej nepoctivé správanie. Čestné vyhlásenie M.. P. preukazuje skutočnosť, že v minulosti poskytla Marekovi O. Y. X. U. pôžičku, ktorá jej bola splatená spolu s úrokom, a že poskytla manželom O. pôžičku v sume 5.000 eur, ktorú spolu po zabezpečení sumy 20.000 eur zašlú na účet žalovanej, nie to, že jej peniaze požičali. Toto vyhlásenie považuje za účelové, nakoľko M. P. ako veriteľ a ani žalobca nepreukázali reálne plnenie z tvrdenej zmluvy o pôžičke 5.000 eur. K záveru súdu prvej inštancie o nepreukázanej dohode o vyrovnaní splátok úveru ŠFRB uviedla, že táto vznikla v čase po jej rozchode s P. O. v januári 2010 a následne boli zaslané prostriedky na jej účet. Potvrdila, že z domácnosti P. O. odišla začiatkom mája 2010. Okrem solidárnej pôžičky s P. O. od žalobcu v sume 49.819 eur, P.O., G.. Q. a sprostredkovanie pôžičiek pre podnikateľa F. D. - E., W., neboli v konaní preukázané žiadne ďalšie pôžičky. Uvedené pôžičky boli splatené alebo zanikli započítaním. Solidárny záväzok 49.819 eur voči žalobcovi preukázateľne splácala z jej účtu. Tvrdenie P. O., že všetky pôžičky boli spotrebované len na jej osobný účel nepovažuje za pravdivé. Namietala, že svedkovia nehovorili pravdu ani o spoločnom stretnutí pred narodeninami žalobcu ohľadom pôžičky 20.000 eur. Zásadne namietala hodnotenie súdu prvej inštancie, že požičiavanie peňazí je jej bežný spôsob získavania peňazí, a že svoje bežné potreby zabezpečovala systémom pôžičiek. Namietala tiež, že žalobca v konaní preukazuje pôžičku 20.000 eur, nie však vznik pôžičky 10.181 eur. Nesúhlasila ani so záverom súdu prvej inštancie, že vyhlásenie z 21.7.2010 aj spísala, nakoľko túto listinu jej predložil na podpis P. O. v deň, keď ho požiadala o pomoc po fyzickom útoku jej vtedajšieho priateľa, keď skončila s otrasom mozgu a ďalšími zraneniami s potvrdeným posttraumatickým stresom. Listinu podpísala neuvážene, bez možnosti úhrady. Dôvodila tiež, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy postupný vývoj vzťahu medzi stranami sporu; keď na začiatku išlo o korektné vzťahy so vzájomnou dôverou, preto finančné toky boli neformálne. Po jej rozchode so synom žalobcu v januári 2010 bolo riešené ich vzájomné majetkové vyporiadanie. Až po jej odchode z domácnosti začal žalobca od nej žiadať plnenie záväzku podľa listiny z 21.07.2010, ktorú považoval za uznanie jej záväzku vo výške 70.000 eur, z ktorého dôvodu jej predkladal písomné návrhy zmlúv o pôžičke. Namietla tiež, že pre právne posúdenie veci je dôležité preukázať, že medzi ňou a žalobcom vznikla dohoda o poskytnutí peňazí, samotné poskytnutie peňazí na vyvodenie záveru o vzniku zmluvy o pôžičkách nestačí. Má za to, že zmluvy o pôžičkách uzatvoril P. O., ona sa na rokovaníach so žalobcom nezúčastnila a skutočnosť, že žalobca žiada vrátenie plnenia od nej považuje za nedôvodné. Žalované sumy prijala ako dobrovoľné plnenie žalobcu z titulu vyporiadania vzájomných nárokov, preto jej nevznikla voči žalobcovi pohľadávka, ktorá by bola spôsobilá v danej veci byť započítateľnou námietkou, ktorú žalobca v konaní vo vzťahu k pôžičke 49.819 eur čiastočne dobrovoľne uznal, a z ktorého dôvodu o nepriznaných úhradách nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Ak súd prvej inštancie vzal do úvahy, že si v rámci obrany neuplatnila možné právne spôsoby zániku jej záväzku proti žalobcovi podľa § 580 Obč. Zák., poukázala, že rokovania o vyrovnaní vychádzali z jej písomného vyhlásenia z 21.07.2010 o dlhu 70.000 eur, ktoré žalobca pokladá za uznanie záväzku a v tomto zmysle viedol následnú mailovú komunikáciu, na ktorú súd prvej inštancie tiež prihladol. Táto požiadavka žalobcu však bola, vzhľadom na poskytnuté plnenia, nereálna a v tomto zmysle boli vedené aj rokovania žalobcu s U.. O.. To, že otázka zápočtu bola predmetom týchto rokovaní, potvrdzuje aj mail U.. O. zaslaný žalovanej, v ktorom žiadal potvrdenie výšky poskytnutých úhrad. Až

v súdnom konaní žalobca prehodnotil jeho pohľadávku voči žalovanej a uplatňuje si nárok vo výške 31.180 eur, ktorý však nie je možné považovať za súčasť záväzku 70.000 eur.

10/ Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalovanej považuje za nedôvodné. Dodal, že súd prvej inštancie sa spravoval právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v zrušujúcom uznesení zo dňa 28.2.2018; v odôvodnení svojho rozsudku uviedol všetky právne argumenty žalobcu, ako aj žalovanej, posúdil skutkové tvrdenia týkajúce sa predmetu sporu a vec správne právne posúdil s poukazom na hmotnoprávnu úpravu zmluvy o pôžičke (§ 657 Obč. Zák.). V odvolaní uvádzané argumenty sa týkajú obchodného záväzkového vzťahu žalovanou s G.. P. O., ktoré sa predmetu sporu netýkajú a sú len dôkazom, že žalovaná so synom žalobcu spoločne podnikali, pričom účtovníctvo z podnikania oboch firiem po vzájomnej ústnej dohode medzi partnermi viedla žalovaná aj za G.. P. O.. Popieranie osobného záväzku žalovanej voči žalobcovi je základom obrany žalovanej, ktoré tvrdenia verbálne aj písomne prejavila až po podaní žaloby. Zdôvodnenie listiny zo dňa 21.07.2010 zdravotnou indispozíciou považuje žalobca za výmysel. Pokiaľ išlo o nájomnú zmluvu, táto bol účelovo vyhotovená v roku 2003 medzi ním a jeho synom, ktorou G.. P. O. dokladoval žiadosť o vydanie stavebného povolenia pre účely nadstavby rodinného domu. Žalobca nikdy v konaní netvrdil prijatie úhrady za nájom a žiadny nájom mu za užívanie časti nehnuteľnosti ani nebol hradený. Obaja, teda žalovaná ako aj jeho syn, žili v jeho nehnuteľnosti bezodplatne. Pôžičku zo ŠFRB si vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť vybavil G.. P. O. pre účely úpravy priestorov v nadstavbe, ktoré plánovali spolu so žalovanou (v tom čase partnerkou) užívať aj so súhlasom žalobcu a jeho manželky. Investorom, stavebníkom a užívateľom vyhradeného priestoru v rodinnom dom, na nadstavbu ktorého bolo poskytnutá pôžička zo ŠFRB bol G.. P. O.. Keďže kompletnú ekonomiku v spoločnom hospodárení, ako aj v podnikaní viedla za oboch partnerov žalovaná, až do skončenia spolužitia splátky do banky titulom pôžičky zo ŠFRB boli splácané z účtov, ktoré mala žalovaná plne v dispozícii za oboch partnerov. Bolo výlučne právom žalovanej, aby si X. G.. P. O. po ich rozchode vysporiadala ich vzájomné záväzky a pohľadávky za celé obdobie ich spolužitia, vrátane spoločného hospodárenia a podnikania. O rozchode partnerov žalobca získal vedomosť až v máji 2010, až do toho času žila žalovaná v spoločnej domácnosti s jeho synom na 2. nadzemnom podlaží rodinného domu. Žalobca sa nikdy nezaujímal o to, kto, kedy a z akého účtu hradí pôžičky, ku ktorým sa partneri zaviazali. Evidoval podrobne písomne len svoje pohľadávky, titulom poskytovania súkromných pôžičiek v roku 2008 a 2009 obom partnerom a v 2. a 4. mesiaci roka 2010 pôžičky poskytnuté výlučne žalovanej na jej žiadosť. Kompenzáciu akýchkoľvek záväzkov žalovanej, resp. svojho syna, vylučuje a žalovaná ani existenciu akejkoľvek kompenzačnej dohody so žalobcom a jeho synom nepreukázala. Úhrada pôžička zo ŠFRB bola od roku 2003 až do jej úplného splatenia hradená z rôznych účtov, čo však nie je pre toto konanie dôležité. Konštatovanie žalovanej, že syn P. O. nikde nepracoval vyvracia skutočnosť, že finančné prostriedky, pravidelné príjmy na spolužitie a podnikanie zabezpečoval prostredníctvom svojej spoločnosti M-CUBE, s.r.o., okrem iných činností spoločnosti aj z prevádzky chovnej stanice psov, osobne sa podieľal na chove a výcviku cudzích psov, či už pre účely predaja, resp. účasťou na rôznych výstavách. V snahe presúvať svoju zodpovednosť voči žalobcovi na jeho syna žalovaná opomenula svoj vlastný peňažný dlh voči G.. P. O., ktorý nadobudla odkúpením jeho X. izbového bytu č. XX. na X. poschodí bytového domu na Š. J.. Č.. XX Q. W.. Napriek platne uzavretej kúpnej zmluve, žalovaná G.. O. kúpnu cenu nikdy nezaplatila. Po rozchode partnerov bol byt speňažený na úhradu jej dlhov. Dôvodom čiastočného späťvzatia pôvodne žalovanej istiny 14.909,50 eur bola práve okolnosť, že vzhľadom na dlhoročné spolužitie žalovanej a syna žalobcu by bolo nevhodné a ťažko preukázateľné, ktoré úhrady a z akých príjmov boli hradené žalobcovi spoločné záväzky poskytnuté obom partnerom v rokoch 2008 a 2009, keďže žalovaná v rámci „kreatívneho“ vedenia účtovníctva poukazovala splátku pôžičiek z účtov za oboch partnerov podľa vlastného uváženia. Žalobca vznik zmluvy o pôžičke preukázal reálnym plnením, písomnou komunikáciou so žalovanou, výpoveďami svedkov, ktorí boli osobne prítomní pri rozhovore medzi ním a žalovanou o prijatí pôžičiek s vďakou a prísľubom jej vrátenia. Žalobca má za to, že žalovaná iba účelovo fabuluje a vnáša do konania zavádzajúce informácie a tvrdenia, ktoré skutkovo a právne s predmetom sporu nesúvisia.

11/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s nosnými dôvodmi napadnutého rozhodnutia a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

12/ Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v ust. § 657 Obč. zák., ktorá vymedzuje obsah povinností tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie požičanej sumy má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovanou (dlžníkom) uzavrel zmluvu o pôžičke, že žalovanej predmet pôžičky odovzdal a že žalovaná požičané peniaze riadne a včas (po uplynutí dohodnutej doby) nevrátila. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu (veriteľa) vyplýva dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva o pôžičke bola uzavretá a že na základe tejto zmluvy odovzdal žalovanej finančné prostriedky, a že táto ich po uplynutí dojednanej doby nevrátila. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca bremeno tvrdenia a naň nadväzujúce bremeno dôkazu v prejednávanej veci uniesol. Žalobca totiž preukázal, že žalovanej fakticky (reálne) odovzdal (vkladom na jej bankový účet) dňa 25.02.2010 sumu 10.181 eur a dňa 21.04.2010 sumu 20.000 eur, ďalej svedeckými výpoveďami G. P. O., Y. M. Y. U. F. aj to, že išlo o dočasné prenechanie týchto peňazí. Žalovaná si tak musela byť vedomá skutočnosti, že tieto peniaze je povinná žalobcovi vrátiť. Pokiaľ medzi stranami tohto zmluvného vzťahu nebol dohodnutý konkrétny čas plnenia platí, že žalovaná bola povinná splniť dlh žalobcovi prvého dňa potom, čo ju o plnenie žalobca (ako veriteľ) požiadal. S týmto momentom potom súvisí aj vznik omeškania žalovanej s plnením dlhu (§ 517 ods. 1, 2 Obč. Zák.) tak ako ho uzavrel súd prvej inštancie. Navyiac, vo vzťahu k priznanému príslušenstvu k istine žalovaná odvoláciu argumentáciu odvolaciemu súdu neposkytla. Možno tak zhrnúť, že žalobca v konaní preukázal, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi ním a žalovanou došlo, že žalovanej predmet pôžičky odovzdal, a že žalovaná predmet pôžičky riadne a včas nevrátila.

13/ Pokiaľ ide o samotnú odvoláciu argumentáciu žalovanej, možno zhrnúť, že ide o súhrn jej subjektívneho postoja k skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie obsiahnutým v dôvodoch napadnutého rozsudku. Z pohľadu tejto argumentácie tak napadnutému rozsudku niet čo vytknúť. Súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti logicky správne, jasne a zrozumiteľne ozrejmil svoje úvahy, ktoré ho viedli k prijatiu záveru o dôvodnosti žaloby pokiaľ išlo o žalovanú sumu 31.180 eur a rovnako dôkladne sa vysporiadal aj s procesnou obranou žalovanej.

14/ Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná nepreukázala svoje tvrdenia, ohľadom dôvodu plnenia sumy 31.180 eur žalobcom na jej bankový účet, teda že by išlo o kompenzáciu jej platieb za syna žalobcu, rovnako nepreukázala ani jej následné (zmätočné) tvrdenie, že išlo o spoločnú pôžičku jej a syna žalobcu, a že to bol práve syn žalobcu, ktorú pôžičku dojednal. Vo vzťahu k tejto argumentácii treba uviesť, že žalovaná užívala až do mája 2010 časť nehnuteľnosti žalobcu zrekonštruovanej práve z prostriedkov z pôžičky zo ŠFRB dlhoročne bezodplatne a to len z titulu jej partnerského vzťahu s G. P. O.. Pokiaľ aj žalovaná hradila zo svojho účtu časť splátok ŠFRB za dlžníka (syna žalobcu), v žiadnom prípade nemôže ísť o kompenzačný titul voči žalobcovi v súvislosti so sumou 10.181 eur. Rovnako nepreukázala, že plnenie žalobcu dňa 21.4.2010 vo výške 20.000 eur na jej účet bolo titulom kompenzácie za plnenia, ktoré plnila za syna žalobcu na úhradu spoločnej pôžičky v sume 49.819 eur (išlo o spoločnú pôžičku, ktoré si vzali od žalobcu ešte v roku 2008). Toto jej tvrdenie bolo vyvrátené výpoveďami svedkov Y. M., U. F. Y. G.. O. a napokon aj čestným vyhlásením M. P. zo dňa 06.03.2017. Odvolací súd na margo odvolacej argumentácie žalovanej dodáva, že rodinná väzba svedkov k žalobcovi nemôže bez ďalšieho ich svedeckú výpoveď diskvalifikovať ako neprípustnú alebo klamlivú, ako sa snaží žalovaná v odvolaní účelovo navodiť. Navyiac, vo vzťahu k predmetu sporu následne žalovaná v odvolaní dôvodila aj inak, konkrétne, že išlo o pôžičky, ktoré dojednával syn žalobcu, nie ona, z ktorého dôvodu nemá voči žalobcovi status dlžníka. Aj toto tvrdenie nemá racionálny základ, nakoľko ako sama vypovedala, vzťah so synom žalobcu reálne ukončila v januári 2010, preto syn G. P. O. nemal dôvod vo februári 2010 a následne v apríli 2010 už v jej prospech ďalšie pôžičky od svojho otca vo svojom mene riešiť. Súd prvej inštancie s ohľadom na časovú os vyhodnotil správne aj listinu, ktoré žalovaná spísala po jej odchode zo spoločnej domácnosti vedenej so synom žalobcu (máj 2010), a to ako podporný dôkaz svedčiaci v prospech tvrdení žalobcu o existencii pôžičiek, ktoré sú predmetom tohto sporu. Keďže toto vyhlásenie žalovaná spísala dňa 21.07.2010 (že túto listinu spísala, teda nie iba podpísala, uviedla aj v odvolaní voči v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie), pričom k odovzdaniu peňažnej čiastky 10.180 eur a 20.000 eur žalobcom v prospech žalovanej došlo dňa 25.02.2010 a 21.04.2010 (teda pred spísaním tohto prehlásenia) je zjavné, že celková suma dlhu 70.000 eur, ktorú žalovaná v listine potvrdila, sa vzťahuje aj na tieto čiastky. Pre rozpor s vykonaným dokazovaním neobstojí ani tvrdenie žalovanej, že syn žalobcu nepracoval, a že to bola práve ona, ktorá všetko finančne zabezpečovala. G. P. O. bol totiž až do 21.01.2011 jediným vlastníkom (spoločníkom)

obchodnej spoločnosti M-CUBE s.r.o. a spolu so žalovanou aj jej konateľom a pre firmu vykonával reálne aj rôzne činnosti, ktoré boli zdrojom jej príjmov (z aktuálneho výpisu z obchodného registra vyplýva, že táto spoločnosť bola 7.4.2023 ex officio vymazaná v zmysle § 61n ods. 6 Exekučného poriadku, poznámka odvolacieho súdu).

15/ S poukazom na vyššie uvedené, zohľadniac, že žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, a ktoré by boli spôsobilé privodiť jeho zmenu, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

16/ O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní plne procesne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na ich náhradu v rozsahu 100%. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).